

Αν οι νεκροί συνεχίζουν να ζουν, τότε ποιο είναι

Για να

εννοήσουμε την σπουδαιότητα και την αναγκαιότητα της Αναστάσεως θα πρέπει να κατανοήσουμε (όσο είναι δυνατόν) το γεγονός του θανάτου.

Ο θάνατος είναι εχθρός του ανθρώπου. Ο θάνατος είναι το πιο βέβαιο γεγονός που θα βιώσει ένας άνθρωπος καθώς έρχεται από την μη ύπαρξη εις την ύπαρξη. Και όμως ο άνθρωπος ζει και κινείται σε αυτήν την ζωή ως αθάνατος και αυτό συμβαίνει επειδή η ζωή του βυθίζεται μέσα στην πλάνη των εγκοσμίων αλλά συγχρόνως συμπεριφέρεται δι' αυτού του τρόπου διότι δημιουργήθηκε για την αιωνιότητα, δημιουργήθηκε για να ζήσει χωρίς τέλος.

Λέμε ότι οι νεκροί μας δεν είναι νεκροί αλλά ζωντανοί, γι' αυτό τον λόγο και αποφεύγουμε την λέξη νεκρός και την αντικαθιστούμε με την λέξη κεκοιμημένος. Πως λοιπόν ένας ζωντανός μπορεί να αναστηθεί, αφού δεν είναι νεκρός; Αφού η ανάσταση προϋποθέτει τον θάνατο (να είναι κάποιος νεκρός).

Όταν ομιλούμε για τους κεκοιμημένους και λέμε ότι είναι ζωντανοί ακόμα και μετά τον θάνατό τους εννοούμε ότι υπάρχει η ψυχή τους. Η ψυχή είναι αυτή που διατηρεί την ύπαρξη-συνείδηση κάποιου ανθρώπου. Όμως η ψυχή από μόνη της δεν είναι αρκετή για να είναι κάποιος ζωντανός άνθρωπος!

Ο θάνατος όπως αναφέραμε είναι εχθρός του ανθρώπου, διότι δια του θανάτου ο άνθρωπος παύεται. Ο άνθρωπος είναι σωματοψυχή, δηλαδή αποτελείται από σώμα αλλά και από ψυχή. Όταν λοιπόν δια του θανάτου χωρίζεται βιαίως το σώμα από την ψυχή τότε παύει να υφίσταται και ο άνθρωπος. Και ακριβώς αυτό το φοβερό

γεγονός καθιστά τον Θάνατο εχθρό του Ανθρώπου. Δικαιολογημένα λοιπόν ο υμνωδός ερωτά σε ένα τροπάριο της εξοδίου ακολουθίας: « πῶς ψυχή ἐκ τοῦ σώματος, βιαίως χωρίζεται, ἐκ τῆς ἁρμονίας, καὶ τῆς συμφυΐας, ὀφυσικώτατος δεσμός, θείῳ βουλήματι ἀποτέμνεται...»

Τι υπάρχει λοιπόν μετά τον θάνατο; Υπάρχει η ψυχή του τάδε ανθρώπου. Το σώμα του λοιπόν λόγο της απουσίας της ψυχῆς αλλοιώνεται, φθείρεται και τελικά γίνεται χώμα.

Η Ανάσταση λοιπόν είναι απαραίτητη, διότι οι ψυχές των κεκοιμημένων την περιμένουν ὥστε να λάβουν και πάλι τα σώματά τους, ὄχι ὅμως εκείνα που είχαν πιο πριν στην επίγεια ζωή τους, οὔτε εκείνο το σώμα των πρωτόπλαστων πριν την πτώση, ἀλλά ἀκόμα πιο ἀνώτερο. Στην Ανάσταση (στην Δευτέρα Παρουσία) οι κεκοιμημένοι θα λάβουν ἕνα ἀφθαρτοποιημένο σώμα, ἕνα σώμα το οποίο δεν θα υπόκεινται πλέον στην φθορά, οὔτε θα βιώνει τον χωροχρόνο ὅπως το βιώνουμε τώρα. Οι ψυχές των κεκοιμημένων ἐπιζητοῦν την Ανάσταση για να λάβουν τα σώματά τους για να γίνουν ἄνθρωποι, γι' αὐτό και η Ορθόδοξη θεολογία υποστηρίζει ὅτι στην Βασιλεία του Θεοῦ δεν ἔχουν μπει ἀκόμα οὔτε και οι ἅγιοί μας (ἀλλά την προγεύονται), διότι για να μπου και να λάβουν ἐξ' ὀλοκλήρου την ἀκτίστη ἐνέργεια της Ἁγίας Τριάδος στην οποία ο καθένας είναι δεκτικός θα πρέπει να ἔχουν και το σώμα τους, ὥστε σαν ἄνθρωποι (σῶμα και ψυχή) να λαμβάνουν αὐτήν την κοινωνία ἀγάπης που θα τους χαρίζεται ἀπό τον Θεό.

Και ὅλα αὐτά βεβαίως μποροῦν να πραγματοποιηθοῦν διότι ο Χριστός πήρε την ἀνθρώπινη φύση και την θέωσε ἀλλά και διότι ἀφού εμεῖς οι ἄνθρωποι τον σταυρώσαμε και τον θανατώσαμε Αὐτός μας πρόσφερε την Ανάσταση.

Να λοιπόν γιατί η Ανάσταση είναι τόσο σημαντική για ὅλους τους ἀνθρώπους: διότι δια της Αναστάσεως (κατά την Δευτέρα Παρουσία) θα ἀποκατασταθεῖ και πάλι η ἀνθρώπινη φύσις μας η οποία με τον θάνατο αλλοιώνεται.

Η Ανάσταση ἀποτελεῖ την ἀρχή μιας ἀτέλεστης τελειότητας που θα πραγματοποιηθῆ με την Χάρη του Θεοῦ. Χωρίς αὐτήν οι ἄνθρωποι θα πάψουν να ὑπάρχουν μιας και ο θάνατος ἔρχεται ἀδυσώπητος λόγο της φθοράς και της ἀμαρτίας.

Η Ανάσταση θα ἔρθει για ὅλους τους ἀνθρώπους. Για ἄλλους ὥστε να εισέλθουν εἰς κρίσιν αἰώνια και για ἄλλους ὥστε να εισέλθουν εἰς Ζωὴν αἰώνιαν.

Τον θάνατο θα τον γευτούμε, ὅμως σίγουρα θα γευτούμε και την δική μας ἀνάσταση. Με την Χάρη του Θεοῦ και με τον προσωπικό μας πνευματικό ἀγώνα ας ἐλπίσουμε να ἀναστησοῦμε ἐν Χριστῷ ὥστε να ζήσουμε μέσα στην ἀτέρμονη ἀγάπη Του.

αρχιμανδρίτης Παῦλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr